

I Det Radikale Venstre kan vi ikke støtte forslaget fra SF. Der er som sagt medlemmer af Det Radikale Venstre, der har sympati for det, og der er også medlemmer, som er skeptiske på grund af de manglende sanktioner.

Vi har til gengæld givet hinanden håndslag på, at nu lader vi os alle sammen registrere, så ingen skal gå forgæves i registrene efter at finde Det Radikale Venstres medlemmers økonomiske forhold.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu hører jeg, at fru Elisabeth Arnold siger, at hun mener, at det skulle være en del af valgkampen, at man lader sig registrere. Jamen er det da vigtigere, at vi bliver registreret, end at vi svarer på spørgsmål fra vælgerne? Det er det standpunkt, jeg slet ikke kan forstå.

Nu vil jeg godt bryde sammen, for nu må det så frem efter alle disse år: Jeg har en aktie på 100 kr. i Dagbladet Ringsted-Køge-Roskilde ... (*Poul Nødgaard (DF)*: Det har jeg også! Utroligt!)

Elisabeth Arnold (RV):

Undskyld, var det spørgsmålet?

Birthe Rønn Hornbech (V):

Spørgsmålet kom jo først: Hvorfor er det vigtigere, at man lader sig registrere, end at man svarer på spørgsmål fra vælgerne? Det er jo sådan, fru Elisabeth Arnold ønsker det, at man skal lade sig registrere, hvor jeg siger: Ja, man kan svare vælgerne, hvis man bliver spurgt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg prøvede at forestille mig den situation, at man stod til et vælgermøde, og vælgerne spurgte: Hvorfor kan vi ikke læse om dine økonomiske forhold i det register, der er over folketingsmedlemmer, hvorfor har du ikke ladet dig registrere? Og så kunne jeg som kandidat måske være fristet til at sige, at det kommer ikke nogen ved, og så ville den pågældende vælger sige: Jamen jeg vil ikke stemme på personer, der vil skjule deres forhold, for jeg ønsker, at der skal være åbenhed i det.

Jeg ønsker også åbenhed. Men jeg ønsker ikke en symbolpolitik, der pålægger mig noget, der ikke kan sanktioneres over for, hvis jeg ikke gør det. Og derfor synes jeg, at det er problematisk at støtte det her forslag. Jeg siger ikke, om jeg i virkeligheden har sympati for det eller ej. Jeg

har altid ladet mig registrere, jeg har altid brugt den mulighed, der var inden for det frivillige system, og vi har så til gengæld i den radikale gruppe besluttet, at vi nu alle sammen lader os registrere, også de, der hidtil ikke har gjort det, fordi vi faktisk synes, at de data skal være tilgængelige for vælgerne, men vi bryder os ikke om denne her symbollovgivning.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jamen hvorfor mener fru Elisabeth Arnold ikke, at det er godt nok med åbenheden, hvis jeg siger til vælgerne, at jeg har en aktie på 100 kr. i Dagbladet Ringsted-Køge-Roskilde? Hvorfor er det ikke godt nok, at det er åbenheden over for vælgerne derude, når vi er til møder? Hvorfor skal det være i et register herinde?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jamen det er jo et frivilligt register ...

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nej!

Elisabeth Arnold (RV):

Jo, det er jo det, det er. Jeg støtter ikke forslaget om et obligatorisk register, så jeg kan ikke se, hvad fru Birthe Rønn Hornbech og jeg har at være uenige om.

Det spørgsmål eller det replikskifte, som fru Birthe Rønn Hornbech her opridses, er jo et tænkt replikskifte, som foregår mellem fru Birthe Rønn Hornbech og hendes eventuelle vælgere, og det står helt for fru Birthe Rønn Hornbechs egen regning, hvordan det udvikler sig, og efterfølgende, hvad den vælger så stemmer. Det må jo så optællingen vise.

(Kort bemærkning).

Helge Adam Møller (KF):

Nu forstod jeg på den radikale ordfører, at hun synes, det ville være naturligt i en valgkamp, at man spurgte de kandidater, der var opstillet.

Hvis vi nu tænker os, at der havde været vælgere i den valgkamp, vi lige har haft for 2½ måned siden, der havde rejst sig op og havde spurgt eksempelvis fru Marianne Jelved, hr. Naser Khader eller fru Elsebeth Gerner Nielsen: Er I registrerede eller ikke registrerede, så ville de tre personer have sagt: Vi er ikke registrerede. Og så forstod jeg, at den klare opfordring fra fru Elisabeth Arnold var, at personer, der måtte sige,